

- b) Je třeba provést úplné zkoumání dotčených podmínek uvěznění, v jehož rámci bude posouzena plocha osobního prostoru na vězně, jakož i další podmínky uvěznění? Má se při hodnocení takto dokazovaných podmínek uvěznění vycházet z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývající z rozhodnutí *Muršić v. Chorvatsko* (rozsudek ze dne 30. října 2016, č. 7334/13)?
3. Pokud rovněž z odpovědi na druhou předběžnou otázku vyplyne, že rozsah posuzovacích povinností vykonávajících justičních orgánů se vztahuje na všechna vězeňská zařízení, jež přicházejí v úvahu:
- a) Lze upustit od zkoumání podmínek uvěznění ve všech vězeňských zařízeních, jež přicházejí do úvahy, ze strany vykonávajících justičních orgánů, pokud vystavující členský stát vyjádří všeobecné ujištění, že stíhaná osoba nebude vystavena nebezpečí nelidského ani ponižujícího zacházení?
- b) Nebo mohou vykonávající justiční orgány namísto zkoumání podmínek uvěznění ve všech vězeňských zařízeních, jež přicházejí do úvahy, rozhodnout o přípustnosti vydání za podmínky, že stíhaná osoba nebude vystavená takovému zacházení?
4. Pokud rovněž z odpovědi na třetí předběžnou otázku vyplyne, že vydání ujištění ani podmínky nestačí k tomu, aby se upustilo od zkoumání podmínek uvěznění ve všech vězeňských zařízeních, jež přicházejí do úvahy, ze strany vykonávajících justičních orgánů:
- a) Má se povinnost vykonávajících justičních orgánů zkoumat podmínky uvěznění ve všech vězeňských zařízeních, jež přicházejí do úvahy, vztahovat na všechna tato zařízení i tehdy, pokud justiční orgány vystavujícího členského státu sdělí, že délka uvěznění stíhané osoby v takovém zařízení nepřesáhne tři týdny, i když je jeho součástí výhrada vzniku okolností, které by bránily ve splnění tohoto ujištění?
- b) Platí to i tehdy, pokud vykonávající justiční orgány nemohou zjistit, zda tento údaj oznámily vystavující justiční orgány, nebo zda pochází od některého z ústředních orgánů vystavujícího členského státu, kterému přísluší jednat na základě žádosti vydávajícího justičního orgánu?

(¹) 2002/584/SVV: Rámcové rozhodnutí Rady ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34).
2009/299/SVV: Rámcové rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, kterým se mění rámcová rozhodnutí 2002/584/SVV, 2005/214/SVV, 2006/783/SVV, 2008/909/SVV a 2008/947/SVV a kterým se posilují procesní práva osob a podporuje uplatňování zásady vzájemného uznávání rozhodnutí na rozhodnutí vydaná v soudním jednání, kterého se dotýká osoba nezúčastnila osobně (Úř. věst. 2009, L 81, s. 24).

**Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
(Maďarsko) dne 28. března 2018 – VIPA Kereskedelmi és Szolgáltató Kft. v. Országos
Gyógyszerészeti és Élelmezés-egészségügyi Intézet**

(Věc C-222/18)

(2018/C 221/10)

Jednací jazyk: maďarština

Předkládající soud

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: VIPA Kereskedelmi és Szolgáltató Kft.

Žalovaný: Országos Gyógyszerészeti és Élelmezés-egészségügyi Intézet

Předběžná otázka

Je třeba čl. 3 písm. k) a čl. 11 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/24/EU ze dne 9. března 2011 o uplatňování práv pacientů v přeshraniční zdravotní péči⁽¹⁾ vykládat v tom smyslu, že vnitrostátní právní úprava, která dělí lékařské předpisy na dvě kategorie a pouze u jedné z nich umožňuje vydání léčivých přípravků lékaři, který nevykonává zdravotnickou činnost v dotčeném členském státě, je v rozporu se vzájemným uznáváním lékařských předpisů a volným pohybem služeb a je s nimi tudíž neslučitelná?

⁽¹⁾ Úř. věst. 2011, L 88, s. 45.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Oberlandesgericht Oldenburg (Německo) dne 3. dubna 2018 – Řízení o uložení pokuty proti NK

(Věc C-231/18)

(2018/C 221/11)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Oberlandesgericht Oldenburg

Účastníci původního řízení

NK

Další účastníci řízení: Staatsanwaltschaft Oldenburg, Staatliches Gewerbeaufsichtsamt Oldenburg

Předběžné otázky

1) Může se velkoobchodník s dobytkem, který nakupuje živá zvířata od zemědělce a přepravuje je ve vzdálenosti do 100 km na jatka, kterým tato zvířata prodá, odvolávat na výjimku podle čl. 13 odst. 1 písm. p) nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 561/2006 ze dne 15. března 2006 o harmonizaci některých předpisů v sociální oblasti týkajících se silniční dopravy (dále jen „nařízení (ES) č. 561/2006“)⁽¹⁾ – která zní „vozidla používaná pro přepravu živých zvířat z hospodářství na místní trhy a naopak nebo z trhů na místní jatka ve vzdálenosti do 100 km“ – protože se v případě koupě od zemědělce jedná o „trh“ ve smyslu tohoto ustanovení, nebo musí být samotný podnik obchodující s dobytkem kvalifikován jako „trh“?

Pokud se nejedná o „trh“ ve smyslu tohoto ustanovení:

2) Může se velkoobchodník s dobytkem, který nakupuje živá zvířata od zemědělce a přepravuje je ve vzdálenosti do 100 km na jatka, kterým tato zvířata prodá, odvolávat na tuto výjimku na základě analogického použití výše uvedené normy?

⁽¹⁾ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006 ze dne 15. března 2006 o harmonizaci některých předpisů v sociální oblasti týkajících se silniční dopravy, o změně nařízení Rady (EHS) č. 3821/85 a (ES) č. 2135/98 a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 3820/85 (Úř. věst. 2006, L 102, s. 1).